Державна фіскальна служба України
Університет державної фіскальної служби України

МІЖНАРОДНИЙ ЮРИДИЧНИЙ ВІСНИК: АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОСТІ (ТЕОРІЯ ТА ПРАКТИКА)

Заснований у червні 2014 р.

За редакцією доктора юридичних наук,
професора П. В. Цимбала

Випуск 1 (5) 2017

Ірпінь – 2017

Засновник, редакція, видавець і виготовлювач
Університет державної фіскальної служби України

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ № 20778-10578 Р
від 24.06.2014
Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ № 22055-11955 ПР
від 22.04.2016

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Головний редактор
Цимбал П. В.,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України

Заступник головного редактора
Долгий О. А.,
доктор наук з державного управління, професор

Відповідальний секретар
Омельчук Л. В.,
кандидат юридичних наук

Биргеу М. М.,
доктор юридичних наук, професор
(Республіка Молдова, Державний університет фізичного виховання і спорту)
Власова Г. П.,
доктор юридичних наук, професор
Галаган В. І.,
доктор юридичних наук, професор
Гасимов З. А.,
доктор філософії з права
(Азербайджанська Республіка)
Іщенко А. В.,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України
Касьяненко Л. М.,
доктор юридичних наук, професор
Кулієв І. О.,
доктор юридичних наук, професор
(Азербайджанська Республіка, Національна авіаційна академія)
Мисливий В. А.,
доктор юридичних наук, професор
Нургалієв Б. М.,
доктор юридичних наук, професор
(Республіка Казахстан, Карагандинський університет «Болашак»)
Рубіс О. С.,
доктор юридичних наук, професор
(Республіка Білорусь, Білоруський державний університет)
Тимченко Л. Д.,
доктор юридичних наук, професор
Топчій В. В.,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України
Чернявський С. С.,
доктор юридичних наук, професор
Jozef Zaeko,
Doctor Honoris Causa, «Juris Doctor» degree
(Slovac Republic)

Рекомендовано до друку Вченою радою Університету
державної фіскальної служби України
(протокол № 2 від 6 лютого 2017 року)

Журнал включено до переліку наукових фахових видань
наказом Міністерства освіти та науки України
від 21.12.2015 № 1328

Внесено зміни до Переліку наукових фахових видань України
наказом Міністерства освіти і науки України
від 23.12.2016 № 1604

Автори висловлюють власні наукові погляди, які редакція видання може не поділяти.
Відповідальність за додержання вимог чинного законодавства, зокрема положень авторського права, достовірність посилань, несуть автори статей.
Рукописи рецензуються редакційною колегією.
Зміни тексту та скорочення, що впливають на зміст матеріалів, а також їх перейменування здійснюються редакцією за погодженням із авторами.
При передрукуванні статей посилання на "Міжнародний юридичний вісник: актуальні проблеми сучасності (теорія та практика)" є обов'язковим.

Адреса редакції:
Університет державної фіскальної служби України,
вул. Університетська, 31
м. Ірпінь,
Київська обл., 08201
тел. 38(098)878-46-91
e-mail: in_yur_visnuk@ukr.net

© Університет державної фіскальної служби України, 2017

УДК 34:33(477)(08)

ЗМІСТ

Теорія та історія держави і права

Захарчук А. С. Соціально-економічні права суб'єкта: до проблеми формування інституту приватної власності....5
Доценко В. О. Формування на початку XX ст. антидемократичних ідеологем розуміння суспільства, держави та права....11

Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право

Бахін В. П., Цимбал П. В., Цимбал Т. Я. Доцільність вищої міри покарання за вчинення вбивств....16
Богатирьова О. І. Проблеми недосконалості окремих норм кримінального процесуального законодавства України....22
Долгий О. А., Мудряк Т. О., Омельчук Л. В. Жертва злочину як головний елемент віктимології....28
Антипов В. І. Диспозиції статей Кримінального кодексу Україні з кваліфікованими складами злочину потребують корегування....34
Грицюк І. В., Ковальова Д. К. Ефективність кримінально-правової регламентації протидії торгівлі людьми в Україні....43
Жерж Н. А., Жерж Л. А., Мельниченко А. О. Кримінально-правова характеристика злочинів, пов'язаних із незаконною трансплантацією органів та інших анатомічних матеріалів людини....50
Самілик Г. М. Правомірність захисту від посягань на власність та здоров'я громадян....57
Шкелебей В. А. Загальна характеристика та види юридичної відповідальності за вчинення корупційних і пов'язаних з корупцією правопорушень....62
Didkivska G.V. Legislative support of criminological impact on negative factors of family relations in Ukraine....68

Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність

Галаган В. І. Проведення слідчих (розшукових) дій: процесуальні та криміналістичні аспекти....73
Мисливий В. А. Особливості допиту підозрюваного при розслідуванні злочинів, пов'язаних з порушенням правил безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту....80
Хахановський В. Г., Лугіна Н. А., Тупчій В. В. Особливості порядку виклику та повідомлення про підозру осіб, що перебувають у зоні АТО або на тимчасово окупованій території України....87
Завидняк В. І. Формування правових позицій – форма реалізації судової влади в кримінальному судочинстві України....93
Кимлик Н. В., Кимлик Р. В. Розслідування корупційних кримінальних правопорушень в аспекті дотримання прав людини і громадянина....98
Удовенко Ж. В. Гарантії невтручання в особисте і сімейне життя під час здійснення кримінального провадження....104

Яцик Т. П. Розслідування інформаційного тероризму та кіберзлочинності (міжнародно-правовий аспект).....111
Моргун С. О. Оптимізація інституту присяжних в Україні на основі використання зарубіжного досвіду.....116
Antoniuk A. B., Sushko N. A. Some aspects of proceedings in the criminal proceedings that needs international cooperation.....121

Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

Касьяненко Л. М., Махиніч Н. В. Ефективність дії податково-процесуальних норм в українському законодавстві.....126
Гарбінська-Руденко А. В. Правова характеристика розвитку міждержавного співробітництва у сфері запобігання міжнародному подвійному оподаткуванню.....132
Мельник О. П., Забучинська Т. В. Взаємодія підрозділів внутрішнього аудиту з органами державної влади.....138
Сластьоненко О. О., Ярош А. О. Удосконалення правового регулювання фінансування загальної середньої освіти в Україні на сучасному етапі.....144
Чайка В. В. Удосконалення правових форм реалізації податкової політики в умовах європейської інтеграції України.....150
Шолкова Т. Б. «Управління» як метод фінансової діяльності держави.....158
Богів Т. М. Місце судового прецеденту та судової практики в системі джерел права України.....165
П'яткова К. К. Детермінанти адміністративно-деліктної поведінки медичних працівників.....172

Цивільне право і процес; право інтелектуальної власності; господарське право

Мацелик Т. О., Шапочкіна М. В. Правове регулювання сфери ліцензування: закордонний досвід.....178
Никитченко Н. В. До питання відповідальності органів влади.....186
Чеховська І. В. Соціальний захист одиноких матерів: аналіз основних положень законодавства.....191
Дідук А. Г. Правовий режим інформації як об'єкта цивільного права.....202
Іванов С. О., Сніцар І. В. Зміст цивільної правоздатності непідприємницьких юридичних осіб.....208
Макаренко А. С., Будник Ю. А. Підстави та види відповідальності за порушення законодавства у сфері перевезень вантажів автомобільним транспортом.....215
Рябченко Ю. Ю. До питання визначення верховенства права як основоположного принципу цивільного судочинства та співвідношення його із принципом законності.....222
Савчак В. В. Рентоутворювальні фактори нормативної грошової оцінки землі: недоліки нормативно-правового регулювання.....228
Білько О. П., Роженюк О. О. Сучасні тенденції кредитних правовідносин в Україні.....235

УДК 343.9

В. Г. Хахановський,
доктор юридичних наук,
професор, професор кафедри
інформаційних технологій
Національної академії
внутрішніх справ,
Н. А. Лугіна,
кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
кримінального процесу
та криміналістики,
В. В. Тупчій,
здобувач вищої освіти
Університету державної
фіскальної служби України

ОСОБЛИВОСТІ ПОРЯДКУ ВИКЛИКУ ТА ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ ОСІБ, ЩО ПЕРЕБУВАЮТЬ У ЗОНІ АТО АБО НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНІЙ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

У статті розглянуті проблемні моменти виклику та повідомлення про підозру осіб, що перебувають в АТО або на тимчасово окупованій території України, та запропоновані можливі шляхи їх вирішення.

Ключові слова: *повідомлення про підозру, виклик, підозрюваний, окупована територія, АТО.*

В статье рассмотрены проблемные моменты вызова и сообщения о подозрении лиц, находящихся в АТО или на временно оккупированной территории Украины, и предложены возможные пути их решения.

Ключевые слова: *сообщение о подозрении, вызов, подозреваемый, оккупированная территория, АТО.*

In this article problematic areas were discussed, such as informing about your suspicion about a person who is participating in the anti terrorist operation, or in the currently occupied Ukrainian territory, as well as proposing solutions for solving the above problems.

Keywords: *informing about your suspicion, calling, suspect, occupied territory, anti terrorist operation.*

У зв'язку з внесенням змін до КПК України, відповідно до Закону України від 7 жовтня 2014 року № 1689-VII «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального

© *Хахановський В. Г., Лутіна Н. А., Тупчій В. В., 2017*

кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки та корупційні злочини», форма здійснення досудового розслідування окремих визначених у КПК України злочинів зазнала змін, зокрема здійснення досудового розслідування стало можливим за відсутності підозрюваного.

Дослідженню питання вручення повідомлення про підозру особі, яка переховується від слідства, коли її місцезнаходження невідоме, приділяли увагу як науковці, так і практичні працівники, зокрема Ю. Аленін, А. Андрейчук, О. Волобуєва, Г. Гапотченко, І. Гловюк, В. Гринюк, І. Івасюк, Є. Наливайко, М. Цуцкіридзе, Л. Юрченко та інші. Водночас проблемні аспекти вручення повідомлення про підозру особам, місце проживання та/або перебування яких знаходиться в районі проведення АТО або на тимчасово окупованій території України, підтвердження факту перебування підозрюваного на таких територіях та інші залишились поза увагою.

Мета нашого дослідження полягає в аналізі процесуального вручення повідомлення про підозру особам, місце проживання та/або перебування яких знаходиться в районі проведення АТО або на тимчасово окупованій території України.

Згідно з ч. 1 ст. 42 КПК України підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому стст. 276–279 КПК України, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, проте його не вручено їй унаслідок не встановлення місцезнаходження особи, однак вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений КПК України для вручення повідомлень [2].

З аналізу зазначеної вище норми КПК України випливає, що у випадку неможливості безпосереднього вручення слідчим повідомлення про підозру особі в день його складання застосовується загальний порядок здійснення виклику в кримінальному провадженні, що визначений у ст. 135 КПК України [5, с. 180–181], який передбачає можливість направлення повістки про виклик поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком [2].

Варто зауважити, що більшість науковців підтримують позицію Ю. П. Аленіна та І. В. Гловюк про те, що направлення повідомлення про підозру в порядку, визначеному ст. 135 КПК України, не може гарантовано підтвердити факт його вручення та не забезпечує виконання вимог п. 2 ч. 3 ст. 42 КПК України щодо права підозрюваного на отримання роз'яснення своїх прав [1, с. 165]. О. Ю. Татаров з цього приводу обґрунтовано акцентує увагу на тому, що направлення повідомлення про підозру електронною поштою, факсимільним зв'язком, телефоном, телеграмою не гарантує вручення повідомлення персонально особі, щодо якої воно складене, тому в такому порядку повідомлення про підозру направлятися не може.

У практичній діяльності у випадку неможливості особистого вручення повідомлення про підозру широко використовується спосіб повідомлення шляхом поштового відправлення з оголошеною цінністю із описом вкладення та з повідомленням про вручення [1, с. 165]. Можливість направлення повідомлення про підозру таким шляхом підтверджується й судовою практикою.

Як приклад, в ухвалі слідчого судді Рубіжанського міського суду Луганської області від 12 травня 2016 року зазначено, що «у ході досудового розслідування кримінальних проваджень було складено повідомлення про підозру стосовно М. у скоєнні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 185 КК України, яке було надіслано за місцем мешкання, поштою». В ухвалі слідчого судді Печерського районного суду міста Київ від 12 травня 2016 року зазначено,

що «письмове повідомлення про підозру в день його складання К. вручене не було у зв'язку з неможливістю такого вручення, оскільки місцезнаходження останнього невідоме, а тому повідомлення про підозру вручено у спосіб, передбачений КПК України, – шляхом надіслання його поштою». Аналогічні положення містяться й у інших ухвалах слідчих суддів.

Отже, у разі неможливості особистого вручення повідомлення про підозру найбільш поширеним способом повідомлення особи про наявність підозри щодо неї є направлення його поштою.

Окремої уваги заслуговує проблема вручення повідомлення про підозру особам, місце проживання та/або перебування яких знаходиться в районі проведення АТО або на тимчасово окупованій території України. Зважаючи на проведення бойових дій на частині території України та тимчасову окупацію її окремих територій, особисте вручення повідомлення про підозру особам, місце проживання або перебування яких знаходиться на таких територіях, на сьогодні є неможливим.

На цю проблему вказував й І. І. Сливич і з метою уточнення положень КПК України, що стосуються набуття особою статусу підозрюваного, яка проживає чи перебуває на тимчасово окупованій території України або в районі проведення АТО, запропонував внести зміни до ч. 1 ст. 42 КПК України, а саме встановити, що підозрюваним також є «особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак не вручено внаслідок невстановлення її місцезнаходження або неможливості вручення повідомлення про підозру, оскільки особа знаходиться на території, яка тимчасово не підконтрольна Україні, проте вжито заходів для вручення в спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень» [4, с. 167].

Аналізуючи запропоновані вченим зміни до КПК України щодо необхідності використання поняття «територія, яка тимчасово не підконтрольна Україні», зауважимо, що межі такої території нормативно не визначені, що в разі внесення запропонованих вченим змін може зумовити проблеми у застосуванні цих положень на практиці.

Крім того, якщо вважати, що під «територією, яка тимчасово не підконтрольна Україні» вчений мав на увазі тимчасово окуповані території України (АР Крим і частину Донецької та Луганської областей), то на сьогодні направлення повідомлення про підозру особам, місце перебування чи зареєстроване місце проживання яких знаходиться на таких територіях, поштою неможливе.

Зазначене вище пов'язане з тим, що в населені пункти Донецької та Луганської областей, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, Українське державне підприємство поштового зв'язку «Укрпошта» (далі – «УДППЗ «Укрпошта») не здійснює пересилання пошти. Також УДППЗ «Укрпошта» з 27 березня 2014 року припинило прийом і доставку пошти на територію АР Крим [3].

Про неможливість направлення повідомлення про підозру поштою в населені пункти, що розташовані на тимчасово окупованій території України, зазначається і в ухвалах слідчих суддів за результатами розгляду клопотань про здійснення СДР. Як приклад, в ухвалі слідчого судді Печерського районного суду міста Київ від 28 квітня 2016 року зазначається, що під час надсилання повідомлення про підозру за адресою реєстрації Н. Київською міською дирекцією УДППЗ «Укрпошта» повідомлено, що у зв'язку з неприйняттям поштових відправлень поштою АР Крим, м. Севастополь та повернення у зворотному напрямку останніх, починаючи з 27 березня 2014 року, УДППЗ «Укрпошта» не має можливості пересилати поштові відправлення до АР Крим.

Незважаючи на те, що в усіх вищенаведених випадках ні особисто, ні в спосіб, передбачений КПК України для вручення повідомлень, повідомлення про підозру особам вручене (надіслане) не було, що свідчить про не набуття ними статусу підозрюваного, слідчі судді постановили ухвали про здійснення спеціального досудового розслідування (далі – СДР) стосовно таких осіб.

Слідчі судді задовольняють клопотання про здійснення СДР й у випадках, коли про підозру особі було повідомлено по телефону або повідомлення про підозру було вручене членам сім'ї особи та тоді, коли заходи щодо вручення повідомлення про підозру органами досудового розслідування взагалі не вживались у зв'язку з «невстановленням місцезнаходження особи на території будь-якого населеного пункту, де органи державної влади повністю здійснюють свої повноваження», або оскільки «підозрювані з метою переховування від слідства та суду виїхали з місця постійного проживання до тимчасово непідконтрольної території Луганської області».

Проте з такою позицією погодитись важко, тому вважаємо, що не вжиття органами досудового розслідування заходів для вручення повідомлення про підозру, передбачених КПК України, свідчить про порушення ними встановленого порядку вручення повідомлення про підозру. За таких умов особа, відповідно до положень ст. 42 КПК України, не може вважатися такою, яка набула статусу підозрюваного, а це означає, що здійснення стосовно неї СДР неможливе.

З огляду на вищезазначене, внесення запропонованих І. І. Сливич змін до ч. 1 ст. 42 КПК України, на нашу думку, не дозволить вирішити питання вручення повідомлення про підозру особам, які знаходяться на тимчасово окупованій території України або в районі проведення АТО. Зважаючи на те, що в разі неможливості особистого вручення повідомлення про підозру норма ч. 1 ст. 42 КПК України відсилає до загального порядку здійснення виклику в кримінальному провадженні, то, на нашу думку, саме цей порядок має стати об'єктом змін.

Перш ніж сформулювати власні пропозиції щодо внесення змін до КПК України стосовно порядку здійснення виклику в кримінальному провадженні осіб, які перебувають на таких територіях, доцільно проаналізувати встановлений у КПК України *особливий порядок надсилання повісток про виклик і вручення процесуальних документів* під час здійснення СДР. Цей порядок закріплений у ч. 1 ст. 297^5 КПК України та передбачає надсилання повісток про виклик підозрюваному за останнім відомим місцем його проживання чи перебування та обов'язкове їхнє опублікування в ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження і на офіційних веб-сайтах органів, що здійснюють досудове розслідування. З моменту опублікування повістки про виклик у ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження підозрюваний вважається належним чином ознайомленим з її змістом [2].

Реалізація зазначених положень у практичній діяльності має декілька проблемних аспектів. Буквальне тлумачення положень ч. 1 ст. 297^5 КПК України дозволяє зробити висновок, що здійснення повідомлення у визначеному цією нормою порядку можливе лише в разі здійснення СДР, тобто після постановлення слідчим суддею ухвали про його здійснення, а до того застосуватися не може.

Не дивлячись на це, на практиці вказаний вище порядок повідомлення використовується ще до прийняття слідчим суддею рішення про здійснення СДР. Особливо це поширено у випадках, коли направлення повідомлення іншим чином неможливе, а саме коли особа перебуває на тимчасово окупованій території України або в районі проведення АТО.

Цікаво, що факт опублікування повістки про виклик у ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження, який був здійснений до постановлення слідчим суддею ухвали про здійснення СДР, у практичній діяльності використовується слідчими та прокурорами при обґрунтуванні факту переховування особи під час розгляду того ж клопотання про здійснення СДР та сприймається слідчими суддями як факт здійснення належного виклику.

Вважаємо, що має місце неправильне розуміння змісту ч. 1 ст. 297[5] КПК України, яке призводить до неправильного застосування цих положень. Водночас наявність таких випадків ще раз підкреслює необхідність встановлення особливого порядку здійснення виклику осіб, які перебувають у районі проведення АТО та на тимчасово окупованій території України, на що вказував О. Ю. Татаров [6, с. 129].

Зауважимо, що проведений нами аналіз змісту судової практики в частині дотримання органами слідства порядку здійснення виклику під час СДР засвідчив, що хоча в КПК України встановлений обов'язок публікації повісток про виклик під час здійснення СДР у ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження, проте на практиці він не завжди виконується. Так, в ухвалі слідчого судді Печерського районного суду міста Київ від 18 серпня 2015 року зазначається, що адвокат підозрюваної особи, стосовно якої здійснюється СДР, звернувся до слідчого судді зі скаргою на бездіяльність слідчого та прокурора у зв'язку з нездійсненням ними публікації повісток про виклик підозрюваної в ЗМІ та на офіційних веб-сайтах органів, що здійснюють досудове розслідування. Про нездійснення публікації повісток про виклик у ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження зазначається і в інших ухвалах слідчих суддів.

У цьому контексті не зовсім вдалою видається позиція Л. Удалової та Д. Письменного, які вважають, що закріплений у ст. 297[5] КПК України порядок здійснення виклику унеможливлює посилання підозрюваного на відсутність у нього відомостей про здійснення кримінального провадження стосовно нього під час оскарження рішень, ухвалених під час СДР, оскільки якщо повістка про виклик підозрюваного опублікована в ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження, презюмується, що він ознайомлений з її змістом [7, с. 53].

Як заперечення, слід згадати про обставини, з якими ст. 297[1] КПК України пов'язує можливість здійснення СДР, зокрема ухилення підозрюваного від явки на виклик слідчого, прокурора чи судовий виклик слідчого судді та оголошення його в міждержавний та/або міжнародний розшук. Тобто у випадках, коли підозрюваний на виклики органів досудового розслідування чи судовий виклик слідчого судді не з'являється, а в органів досудового розслідування відсутні відомості про точне місцезнаходження особи, яка викликається, у зв'язку з чим її оголошено у відповідний розшук. За таких умов реалізувати звичайний порядок здійснення виклику в кримінальному провадженні, закріплений у КПК України, неможливо. При цьому встановлений у ч. 1 ст. 297[5] КПК України порядок здійснення виклику, на нашу думку, якраз і покликаний забезпечити дотримання права підозрюваного на інформацію про наявне кримінальне провадження стосовно нього в умовах відсутності відомостей про його місцезнаходження.

Підсумовуючи наведене, вважаємо за доцільне встановити обов'язок органів досудового розслідування, слідчого судді, суду у випадках, коли останнє відоме місце проживання чи перебування особи, яка викликається, знаходиться на тимчасово окупованій території України або в районі проведення АТО, публікувати повістки про виклик у ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційних веб-сайтах органів, що здійснюють досудове

розслідування та судовий розгляд. Пропонуємо зазначене положення застосовувати, незалежно від постановлення слідчим суддею ухвали про здійснення СДР щодо таких осіб.

У зв'язку з тим, що проведення АТО й окупація частини територій України є тимчасовим явищем, зміни до КПК України в частині встановлення особливого порядку повідомлення осіб, які знаходяться на таких територіях, мають бути внесені тимчасово. У зв'язку з вищезазначеним пропонуємо доповнити п. 20^1 розділу XI «Перехідні положення» КПК України абзацом 6 такого змісту: «Повістка про виклик особи, останнє відоме місце проживання чи перебування якої знаходиться на тимчасово окупованій території України або в районі проведення АТО, обов'язково публікується в ЗМІ загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційних веб-сайтах органів, що здійснюють досудове розслідування та судовий розгляд».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Аленін Ю. П. Повідомлення про підозру: загальна характеристика та проблеми удосконалення / Ю. П. Аленін, І. В. Гловюк // Вісн. Півден. регіон. центру Нац. акад. прав. наук України. – 2014. – № 1. – С. 161–169.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс] : кодекс від 13.04.2012 № 4651-V1 в редакції Закону України : від 12.05.2016 № 1355-VШ. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/ 4651-17/ed20160512

3. Робота Укрпошти в Донецькій та Луганській областях [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://ukrposhta.ua/ru/robota-ukrposhti-v- doneckij-ta-luganskij-oblastyax

4. Сливич І. І. Спеціальне провадження як самостійна форма кримінального судочинства в Україні / І. І. Сливич // Visegrad Journal on Human Rights. – 2014. – № 2, part 1. – С. 164–170.

5. Татаров О. Проблеми повідомлення про підозру та шляхи їх вирішення / О. Татаров // Наук. часопис Нац. акад. прокуратури України. – 2014. – № 4. – С. 179–186.

6. Татаров О. Ю. Заочне провадження в кримінальному судочинстві України: проблеми та перспективи реалізації / О. Ю. Татаров // Наук. вісн. Ужгород. нац. ун-ту. – Ужгород, 2014. – Вип. 29, ч. 2, т. 2. – С. 125–130. – (Сер. Право).

7. Удалова Л. Здійснення кримінального провадження за відсутності підозрюваного, обвинуваченого / Л. Удалова, Д. Письменний // Право України. – 2015. – № 7. – С. 51–57.

До авторів:

Шановні колеги!

Просимо вас дотримуватися таких вимог до матеріалів, що надсилаються до редакції:

1. Редакція приймає до друку статті українською або англійською мовами.

2. До друку приймають статті, що відповідають таким вимогам:

– авторські рукописи мають бути оформленими відповідно до державних стандартів і відповідати вимогам Постанови ВАК України від 15.01.2003 № 7-05/1 ;

– папір формату А4; параметри сторінки: верхній і нижній береги – 20 мм, лівий – 30 мм, правий – 15 мм; шрифт – Times new roman, 14 pt.; інтервал між рядками – 1,5;

– обсяг авторських рукописів. Обсяг статті – 10 стор. (максимально до 20 стор.); наукових повідомлень, рецензій тощо – до 7 стор.

3. Посилання на джерела необхідно робити по тексту у квадратних дужках із зазначенням номерів сторінок відповідно до джерела. Наприклад, [1, с. 12]. Список використаних джерел подається наприкінці статті в алфавітному порядку відповідно до стандартів бібліографічного опису (див.: стандарт «Бібліографічний запис. Бібліографічний опис». ДСТУ ГОСТ 7.1:2006 (див. Бюлетень ВАК України, № 5, 2009); стандарт «Бібліографічне посилання. Загальні положення та правила складання. ДСТУ 8302:2015»).

4. Стаття повинна містити такі елементи: номер і назву спеціальності, УДК, анотації та ключові слова українською, російською й англійською мовами, переклад назви статті англійською мовою.

5. До статті необхідно додати реферат (резюме) англійською мовою (обсяг – 1 сторінка без виділення розділів, або 250 слів) для розміщення на сайті журналу, який має висвітлювати такі структурні питання: автор, тему статті, мету, результати дослідження, наукову новизну результатів дослідження, практичну значущість результатів дослідження, ключові слова. Переклад реферату (резюме) англійською мовою повинен бути достовірним (не машинним).

6. Для осіб, які не мають наукового ступеня, обов'язковим є подання рецензії на статтю за підписом особи, що має науковий ступінь (підпис рецензента повинен бути засвідчений в установі, де рецензент працює).

7. Рукописи, що не відповідають вказаним вимогам, редакція не розглядатиме з метою публікації.

Над випуском працювали:

Редактор-коректор **Грабарчук М. М.**

Технічне редагування та комп'ютерне верстання **Лисенко О. В.**

Підп. до друку 10.02.2017.
Тираж 300 прим. Зам. № 514
Видавець і виготовлювач
Університет державної фіскальної служби України
вул. Університетська, 31, м. Ірпінь, Київська обл., 08201
Тел 38(098)878-46-91
e-mail: in_yur_visnuk@ukr.net

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої діяльності до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції Серія ДК № 5104 від 20.05.2016